

[Jørgen Estrup]

med er vi jo egentlig ikke så frygtelig langt fra det tal, som andre i debatten nu har fremført, nemlig 50.000. Det er jo ikke det, der skiller. Det afgørende er, at man her vil gøre en stor og væsentlig indsats.

I de ting, der er lagt frem, er der nogle nye principper, og jeg synes, det er dem, man skal hæfte sig ved. Der har allerede i debatten været sagt meget om den decentrale tilrettelæggelse af arbejdsmarkedspolitikken: at man lægger tingene ud, dér hvor der er viden, dér hvor der er initiativ, og dér hvor lokalsamfundet kan være med til at løfte problemstillingen.

En anden ting, som jeg synes er værd at nævne, er, at vi sikrer en række individuelle minimumsrettigheder. Det har været et stadig tilbagevendende spørgsmål i de arbejdsmarkedspolitiske tiltag, som jeg har været med til at diskutere her i Folketinget, om det var generelle gennemsnitlige rettigheder, vi snakkede om, når vi snakkede uddannelsesydelse og andre ting, eller det var den enkelte, som havde disse rettigheder. Jeg tror, det er en kolossal sikkerhed at give den, der bliver ledig, at de tiltag, som Folketinget har indrettet, er indrettet mod mig personligt, er noget, der står til rådighed for mig, og ikke blot er noget, der i almindelighed kan tilbydes ledige.

Og så er der det sidste, som jeg gerne vil understrege ganske særligt, nemlig at vi nu strækker det arbejdsmarkedspolitiske system. Vi afprøver dets grænser. Fra radikal side har vi kaldt det at slippe de ledige løs, og det er sådan set det, man prøver på en vis kontrolleret facon, men dog sådan, at vi løber risikoen for måske også at gå et skridt ud over de grænser, som systemet kan bære. Derfor er mange af ordningerne også forsøgsordninger.

Jeg kan nævne som eksempler, at vi jo nu giver en lang række øgede muligheder for, mens man står til rådighed for arbejdsmarkedet at kunne udføre ulønnet arbejde af forskellig slags. Det har i lang tid været et diskussionsemne. Man får større uddannelsesmuligheder. Vi har i Folketinget et forslag på bordet, som endelig løser det problem, mange af os har ønsket at få løst, nemlig de supplerende dagpenge. Her kunne man nogle gange risikere, at hvis man tog småjob, skulle man have penge med på arbejde, fordi man så gik ned i samlet understøttelse.

Vi sørger også for, at der er mulighed for, at den pågældende ikke længere står til rådighed for arbejdsmarkedet i en periode, hvis det er væsentligt for den pågældendes fremtidige beskæftigelsesmuligheder; det gælder f.eks. orlovsordningerne. Det er også et brud med en hidtidig tradition, og det er noget, som nogle vil føle er at afprøve systemets grænser.

Så gør vi det tredje, jeg vil nævne, nemlig ændrer prisen på arbejdskraft, regulerer på, hvad det koster at anvende arbejdskraft i beskæftigelse, og dermed forhåbentlig også skaber mange nye arbejdspladser. Vi gør det med den omlægning af skattesystemet, som betyder, at man beskatter arbejde mindre og flytter en række af skattebetalingerne over på grønne afgifter og andre ting. Vi gør det også i form af tilskudsordningerne.

Det sidste jeg vil nævne som nye veje, en mulighed for at afprøve systemet, er garantien for, at man nu kan få beskæftigelse i sin ledighedsperiode, at man altså ikke længere får den stop go-situation, som vi kender fra arbejdstilbudene, hvor man har 7 eller 9 måneders arbejde, og så er man udenfor igen. Nu får man en lang periode, hvor det offentlige har lovet at sikre, at der er faste ugentlige timetal, hvor man har sit arbejde. Det tror jeg gør en kolossal forskel for dem, der skal bruge systemet.

Kort sagt vil jeg sige, at dette er en ny strategi. Det er en ny strategi, som afprøver systemets grænser, og det er vi fra radikal side godt tilfredse med.

Jeg synes, det er vigtigt samtidig at have som en konklusion for debatten – i hvert fald set med vore øjne – at den ikke må umyndiggøre de ledige. Vi skal ikke overtage ansvaret for den enkelte ledige fuldt og helt. Vi skal tilbyde den ledige nogle ting. Vi skal vise, at vi har medansvar, måske et meget stort ansvar. Men vi skal sikre, at den enkelte bevarer troen på sig selv, og at det nytter. At der er muligheder, og at den enkelte selv har et ansvar.

Så vil jeg godt sige noget om den debat, der i øvrigt har været her i dag, og ikke mindst Venstre og De Konservatives deltagelse i den. Som et parti, der igennem mange år har arbejdet sammen med Venstre og De Konservative om arbejdsmarkedspolitikken, har vi ikke mindst siden 1990 haft et stadigt slagsmål om, hvor højt arbejdsløsheden skulle prioriteres. Jeg mindes sidste sommers stadige debat med den